

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 1st and 3d Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

உ.புந். சுத்திசை. யசு.] தூயாமூ (ஸி.) புரட்டாதி. மா. தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, Sept. 15, 1842. [Vol. II. No. 18.

பாண்டிவள நாட்டுச் சரித்தீக்குத் தற்பீடு.

(Historical sketch of the Pandian kingdom.)

(Continued from page 201.)

வீரப்பநாயகன் தன் தகப்பனுக்குப் பிரதியானுன். ஒரு சாதன நிலை திரிச்சோபன்னியானது முன் மூடுத் தன்சாலுர் சமலிதானத்திலே சேர்த்திருக்கத்தாகவும், அதற்கொக்க வல்லும் கொட்ட தடையைத் தன்சாலுர் சமலிதானத்துக்குப் பரிவர்த்தனங்கொட்டுத் திரிச்சோபன்னி முதலிலே மதுரையிற் சேர்த்துக்கொன்றப்பட்டது இவனுடைய துரைத்தனத்திலே தானென்று சொல்லுகின்றது. இந்தச் செய்கை இப்படியே அபிசிகியகன் டியாப்புச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆனாலும் வேறே கீல இந்தக் காரியம் நடந்தது முன்னமே சோல்விபருக்கிற முதலாகவுக்கூடிய விசாரணாயகன் துரைத்தனத்திலேயோ வரப்பாயகனுக்குப் பிண்ணே வந்த திருமலைநாயகன் துரைத்தனத்திலேயே என்று சொல்லப்படுகின்றது.

இந்தக் கடைசித் துரையாகிய வீரப்பநாயகதுக்குக் குமாரனும், பின் வந்தவனுமாகிய திருமலைநாயகன் அரசுக்கு வந்த காவத்தைக்கொண்டு ஒரு சிச்செய்யான சரித்திரகாலத்தை நாம் கிரகிக்கலாம். மேலும் அது நடந்தது தகூராடக் ம். வருஷமும், தகூராடக் ம். வருஷமும், தகூராடக் ம். வருஷமுமாகிய அந்தக் காவத்திலே இரண்டு மூன்று வருஷத் துக்குள்ளேதானென்று பல சாதனங்களிர்கொல்லுகின்றது. இந்த நாயகனுடைய துரைத்தனம் நீதித்தும் பிரபவித்துமிருந்தது. இவனுடைய அரிகிலே கட்டின அரயனிக்கட்டிடங்கள், அவனுடைய சம்பத்துக்குக்கூட சிறப்புக்கும் இன்றும் கிறத்த அடையாக்களாயிருக்கின்றன.

இந்தத் துரைத்தனத்திலே இராமாத்துபரத்துக் காரியங்கள்தான் மிகவும் முக்கியமாகவைகளாயிருக்கின்றன. அவைகளென்னவெல்லாம், உடையாத்தேவனுடைய குமாரனும், அவனுக்குப் பின்னே பட்டைத்துக்கு வந்தவனுமாகிய குத்தன் சேதுபதியென்றவன் தன் மயன்காலத்திலே நாலு குலத்திரி குமாரர்களனும். ஒரு வைப்பாட்டி பின்னையெயும் வைத்திறக்குப்போனான். இவர்களில் முதலிற் சொன்ன நாலு குமாரர்களில் மூன்றும் பேரையுடையவன் தன் தகப்பன்பட்டைத்துக்குவங்கான். ஆனாலும் நலாமாப்பேரையுடைய ஆதிநாராயணனென்றவன் அந்த ராச்சியத் தனக்கேடு உடையதை சூச்சரவுப்பட்டி ஒரு பெரிய ரணரங்கருனுன் தன் மருகனு நிருவடிவானாலும் பெயரவனின் சகாயத்தைக்கொண்டு செய்கொடுத்து தனிவிட்டுத் தானே ராமாத்துப்பத்தின் அரசாட்சியக் கட்டிக்கொண்டான். அப்புறம் குத்தன் சேதுபதியின் வைப்பாட்டிப் பின்னையாகிய தமிழ்பெயன்றவன் மதுரைச் சமூலதானத்தைப் போயுதித்தான். அப்போது திருமலைநாயகன் கூலிலே அவனுக்குட்டையாகித் தன் சேனுபதியாகிய ராப்படையைனக் கூட்டிட்டு இவன் சொல்லுகிறப்பு மறவ தேசத்திலே ஒரு பாகமாகிய இவன் காணியாட்சியை இவன் வசம்பன்னிக்கொடென்று சொல்லி ஒரு தண்டும் அவனுகேட்டுக்கூடி அவன் அனுப்பினான். அந்த மதுரைராஞ்சுகள் அப்படியே திருமலைநாயகன் அந்த ராச்சியத்தைக் கவித்துகொண்டு ஆதிநாராயணன் கீப் பிழத்து மதுரைக்குக் கொண்டுபோக அங்கே அவன் மதாஷ்டினான்மான் காவலிலே ஒரு தூயதாரன் அனுப்புகிறுக்கின்றான்.

அப்புறம் தமிழ் சேதுபதி இராமாத்துபரத்துக்கு தனியரசனுப் பிட்டான். ஆனாலும் அந்தப் பிரசைகள் அவனுடைய சனசென மத்தைக் குற்றத்துத் துவித்து அவன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியால் மீறிப் பயிரங்கமாயக் கலம்பண்ணத் தொடக்கினபழவினாலே மறுபடியும் அவன் தனக்கு ஆதாரமாகிய மதுரைச் சமூலதாஷ்டிலே அடைக்கலம் புகுந்தான். இந்தக் கிழக்குத் தேசத்துக்கு அப்போது யாதொரு அதிகாரியில்லாமையால் இராமேசுரத்

துக்கு யாத்திரைபே திரவர்களுக்குப் பழையபடி அபாயங்கள் பின் நேரிட்டு நோத்திரை தடங்கலாயிற்று. அதினாலே பிராமணர்களுக்காக சுந்தியாகிக்கூருக்கிறுமலைநாயகன்ஸ்டெபோய் அந்தமறவதேசத்திலே மாத்திரிகரைகளுக்கு அபாயம் வரவொட்டார்மறி காப்பாற்றும்படித்துக்கு ஆதிகாராயணனுக்கு அந்தத் துரைத் தனத்தை மறுபடியும்படியாப் பேண்டிக்கொண்டார்கள். (இன்னும் வரும்.)

LIFE OF MOHAMMED.—மகமதுவிள் சுத்திம்.

ஓ. அதிகாரம்.

Mohammed alleges a breach of faith on the part of the Meccans, and marches an army against them—The city ceded to the conqueror—Abu Sophyan, and Al Abbas the prophet's uncle, declare themselves converts—Mecca declared to be Holy ground—The neighboring tribes collect an army of four thousand men to arrest the growing power of the prophet—The confederates entirely overthrown—A rival prophet arises in the person of Moseilama—Is crushed by Calad.

மகமதுநபி மக்கத்துக்கரசனுக்கவேண்டுமென்ற துணிவுகொண்டு மக்கநகரியார் தன்னுடன் முன்னுருமுறைபிற் பத்துவருடத் துக்குப் பொருத்தனைபண்ணியும் அதிவிரண்டு வருடஞ்செல்லுக்கு து செல்லுமுன்னமே அவர்கள் பண்ணிவைத்த பொருத்தனையை மீறப்போட்டார்களன்று மாரிசம்பண்ணியும் அதற்காக அவர்களைக் குற்றமுள்ள சாட்டித் தனது ரணரங்க வீரர்களிற் (யது) பேராயுடுக்கொண்டு மக்கத்துக்கு விரோதமாகப் போய்க்கொறிவாலுகில்லைத்துக்காரரிகளை பத்தெனுபயித்தமது மதத்தைத் தழுவும்படியாக்கி மக்கத்தார் யுத்தத்துக்கு எத்தனம்பண்ணமூன்றுமே அவர்களில்லை மூந்துபாழுது, அவர்கள் சத்துருவின் கரங்களுக்கிரையாவதிலும் பட்டணத்தை மூலிமர்களுக்கொப்பப்படைப்பன்னுவுடே அதிக கலமெற்றுன்னி, வெகுகாலமாக மகமது கவிக்கும் அவர் கட்டிய மதத்துக்கும் உடன்படாமல் நின்ற ஆடு சோபியண் என்பவுமே ஏய்த்தனன்று மறுநாமுன்னியின் மகமதுவின் சிறந்தப்பளிய ஆல் அப்பாக (Al Abbas) என்பவனும் மகமதுமுன்னென்று பட்டணத்தின் திறவுகோலை பயிகையிற் கொடுத்து இருவருஞ்சாட்டாங்கமாயம் முகங்குப்புறவிழுங் து நீர் மாத்திரமே பராபரனாலு துப்பப்பட்ட அப்பாலிதல்னன்றதாக அரிக்கைப்பட்டார்கள், கூத்து யுத்தவித்தையில் மிகவல்லவராயிருந்தான் மெத்தக்கொடையாவதைக்கொடையாயிருந்தார் செய்துகொண்டால் கால்வை விலை எல்லை. அவர் பிரதானமாய்ச் சனங்களிற் கிளக்கொள்ளுவதிலுள்ள சனங்கள் அதுசரித்துவரும் விக்கிரகம்களிலே அவர் மிகவும் முனிவுகொண்டவராயுமிருந்தார்.

கோநிலவருணத்துவர்களில் முதலாளிமார் கவிக்குமூன்விழுங்குது தங்களிலும் திருக்கம்பிரியவேணுமென்று முறையிட்டபொழுது சிரிக்கைப்பட்டித்தார்கள், சுதாமது மூது யுத்தவித்தையில் மிகவல்லவராயிருந்தான் மெத்தக்கொடையாக்கட்டையாவதைக்கொடையாயிருந்தார் செய்துகொண்டான்.” நபியானவர் இவ்விதமாயுடுத்த பிறகு அவர்கள் மாதாராயுடுத்தாரு தொக்குதலும் உயர்க்குதலும் உடைக்கப்பட்டார்கள்.

மகமதுவபிலக்கமகரிக்குப்பட்டவேண்டியல், (க) ஆடவர்களையும், (க) திரிக்கொட்டு சுங்காரம்பண்ணுவத்துப் பிறகு கேயாபா (Caaba) என்ற கோவிலிக் கூத்தம் பண்ணி அதிவிருங்க்கூட்டுமின்துகொடுத்துக்கொடையாக்கட்டையால் பிழைக்காட்டார்கள், நல்லது நடவுக்கள், நீங்கள் இதிடாராயிருக்கிறபடியால் யாதொருவும் உங்களுக்குக் கேட்டுசொய்யாட்டான்.” நபியானவர் இவ்விதமாயுடுத்த பிறகு அவர்கள் மாதாராயுடுத்தார் தொக்குதலும் உடைக்கப்பட்டார்கள்.

மகமதுவபிலக்கமகரிக்குப்பட்டவேண்டியல், (க) ஆடவர்களையும்,

மகமதுவபிலக்கமகரிக்குப்பட்டவேண்டியல், (க)

ஒரேசாமான் தேடுகின்றன. அது கிடையாத காவங்களில் அதற் குக்கூடிய நலமான பிரசர்மானைத் தேடுகின்றது. பொரிசிறகை யென்னும் குருவி முட்புக்கும் செடுத்துத் தனது கூட்டை அகைக்கி வருது. அது கிடையாவிட்டால் மிரல்லது இறகை விட்டுப் பருத்திப் பஞ்ச அல்லது ஆட்டுமயிர் தேடுகின்றது.

எ. பேரறிவுக்குச் சிற்றறிவு வித்தியாசப்படுவதேதெனில், பேரறிவுக்குப் படிப்புவேண்டியதாயிருங்கு அப்பியாசத்திற்றேறுத வடைந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அறிவில் முதிருகின்றது. ஆனாலும் கிற்றறிவுதோற்றத்தினாலே முதிர்ந்தாய் மனுவன் எவ்வள பூரணமோ அவ்வளவு குழங்கையிலுமின்று. ஒவ்வொரு மிகுசு க்குட்டியும் தான் வளர்ந்த பிறகு எவ்வளவு பூரணமோ அவ்வளவு பிறந்தாப்பேர் தன்னுயிரைக் காக்கக்கூடிய தேவையான சனத்தைத் தேடுகின்ற சுபாவுக் கிற்றறிவைக் காட்டுகின்றது.

ஆ. சுபாவத்திலே மிகுகங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும் மற்றுஞ் செய்கை களும் படிப்பெணவில் நிதி தமது தத்துவத்தைக் காட்டுகின்றன. கோதியாற் பொரிக்கப்பட்ட தாராக்குஞ்சுகள் தண்ணீரில் அமிழ்த்தி நீங்கித் தத்திச் சங்கோஷிப்படக் கைத்தாயாகிய கோழிகள் பெய்து திடுக்கிடு சின்று விதுறாவிற் கொக்கரித்து வரச்சொல்லி உறுக்கிப்பர்க்கும். கோழி எண்ணிக்கையுடனே தண்ணீரில் இறங்காமல் விலகி நித்தத் தாராக்குஞ்சுகளுக்கில் மோசமீல்லை பென்றெப்படித்தெரியும். அது பராபரனவைகளிலுள்ளத்தில் முத்திரித்த கிற்றறிவியக்கும்.

க. ஆகையால் கிற்றறிவாவது சீவாங்கபடைப்புக்கப்பொருது அவைது பின்னாலாகவேண்டிய பயனுக்கியற்றப்பட்ட சில சுபாவத்துவங்களின் சேட்டையிலூரும் அதின் தொழிலாம். பேரறிவாவதுமன்மூள்ள சீவனுக்கம் முகாந்திரத்துக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டதாய்க் கற்றறிந்த தத்துவங்களின் சேட்டையிலுள்ளதாகும் அதின் மூலமாம். இரண்டும், முகாந்திரத்துக்குக்கூடியதாய்த்தன் விதத்திற் பூரணப்பட்டதாய்ச் சிட்டிகருடையளான தைச் சரியாய்க் காட்டுகின்றது.

(The following article is the original of the foregoing.)

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.

PART II.] *On Instinct.* [CHAP. 4.

1. THERE are various actions to be met with among mankind, but more frequently among other animals, which show that there has been a particular end obtained by particular means, and that, too, without any reasoning about the matter. The bee makes her cells for honey always in a particular way; and the spider spins her web to catch flies just as perfectly at first as after she has spun for months and years.

2. This mode of acting as nature directs, without reasoning, is called *instinct*. This faculty is a very wonderful one, and we cannot understand how it operates, though we can trace its effects. You recollect, in the tenth chapter of the first part, the *principle of life* was considered; now the manner in which this principle operates is by instinct.

3. Whatever has life is subjected to the laws of instinct; plants as well as animals are regulated by this internal monitor. Whenever the living principle manifestly directs its operations to the health, the preservation, or the reproduction of a living frame, or any part of such a frame, the process, is carried on by instinct.

4. This instinct often appears like reason in animals, and sometimes in plants. Place a strawberry root in a patch of sand, and it will send forth almost all its runners in the direction in which the proper soil lies nearest.

5. When a tree happens to grow from a seed on a wall, it has been observed, on arriving at a certain size, to stop for a while, and send down a root to the ground; as soon

as this root was established in the soil, the tree began again to grow.

6. Animals show the same kind of instinct, but in greater perfection. When a wasp attempts to carry a dead companion from the nest, and finds it too heavy, he cuts off its head and carries it out in two portions. So birds in building their nests, naturally use one kind of materials; but if this cannot be procured, they find the best substitute possible. The goldfinch prefers thistle down for the lining of its nest; but when it cannot procure this, it takes cotton wool or even sheep's wool, before it will use hair or feathers.

7. Instinct differs from reason in this point—reason requires to be instructed; it improves by experience, and gains maturity by slow degrees. But instinct is mature at first; it is as perfect in the infant as the man. Every kind of young animals shows that instinct of its nature, namely, to seek its food, which is necessary to preserve life, as completely at its birth as it ever does afterwards.

8. So also other habits, for which nature has fitted animals, show their power without any teaching: a brood of young ducks, hatched under a hen, will plunge into the water and swim and flutter happy enough, while the poor frightened foster-mother stands amazed at the sight, and clucks, calls and scolds to no purpose. How do the young ducks know that the water is safe for them when the hen avoids it so carefully? It is the impulse of instinct, which God has stamped in the interior of their little frames.

9. Instinct, then, is the operation of the principle of organized life by the exercise of certain natural powers directed to the present or future good of the individual; and reason is the operation of the principle of intellectual life, by the exercise of certain acquired powers directed to the same end. Both equally answer their object, are equally perfect in their kind, and equally display the wisdom of the Creator,

Two EPIGRAMS OF SIR WILLIAM JONES.—Sir William Jones' pen was most honorably pure, even when it was merely playful or elegant; often it was directly moral, and sometimes it was devotional. Two of his epigrams occur to us while writing. Sir Edward Coke's couplet is well known.

“Six hours in sleep, in law's grave study six,
Four spent in prayer, the rest on nature fix.”

Rather said Sir William Jones,

“Six hours to law, to soothing slumber seven,
Ten to the world allot, and all to heaven.”

Sir William's calculation gives one hour directly every day to prayer, instead of four, which we imagine is more than most busy lawyers afford; so that he could not mean to detract from the duty of direct acts of devotion, while he inculcated the truly evangelical doctrine, that whether we eat or drink, or whatever we do, we should do all to the glory of God.

The second specimen is his translation of a thought of Hafez; which, according to our minds, forms one of the very happiest epigrams in the English language, scarcely excepting Dr. Doddridge's “Live while you live.”

“On parent's knees, a naked new-born child,
Weeping thou satt'st, while all around thee smil'd:
So live, that sinking in thy last long sleep,
Calm thou may'st smile, when all around thee weep.”

கடிதங்கள்.

(இலக்கணக்களுக்கியம்.

(On Tamil Grammar.)

மதா கனம்பொருங்கிய மைனார் ததுரையர்வர்களுக்கு வந்தனம். பத்திராதிபதிகளாகிய பிரபுக்களுக்குப் பதினாறு பேருமல்குக்.

(தவல்யாந்தம் உறுப்பியல்.)

இலக்கணம் வந்தவக்கியில்லைவென, இலக்கியம் வந்தவை கீலக்கணமில்லை, வெட்டுத்தக்காட்டுதலுதாரணச் சொல்லே. - இலக்கணக்கருத்தேயிலக்கியம் நிறெநி - இலக்கியமென் பதிலக்கணத்தினை - நஞ்செந்தயானேயமைவதென்ப - பொருளென எல்லோர் புகவ்வது கருத்தே. - கருத்தென்பெறுவதைத் தொகை வகைவிரியாத், சொல்வியபயசைத் தோற்றுவதேபொருள். பொதுமொழின்டமெனவே கருத்தைப், புகவ்பெறுவது தொகை யெனவறையும். - கருத்தின் விரிவைக் கற்றேருக்கின்தாய், வகுத்துக்காட்டல் வகையெனவறையும். - இலக்கிய வழக்குமுடனேகருத்தின், விதப்பினுரைப்பது விரிவாகுமோ. “அகத்தியம்” இலக்கணமென் பதிலக்கியமுறையுற, வைத்ததென்று வழக்குப்படுமோ. - இலக்கியமென் பதிலக்கணச்சான்றும், வழக்கியவிலக்கணமல்கீதாமோ. - இலக்கியமென்றிலக்கணமில்லை, யெள்ளின்றுகிலவெண்ணையில்லை, யெள்ளின்றையெடுப்பதுபோல, விலக்கியத்தினிடெடுப்புமிலக்கணம். “கிற்றகத்தியம்” புலினுள்வாசம்பொருங்தல்போல, விலக்கணவிலக்கியமையப்படுத்தாகும்.

(தவல்யாந்தம் சித்திரவியல்.)

விதரணசெனரியமெனும்விஜைமொழியாற், பொய்த்தோற்றம்பெறக்கறிடினதை, மிஞ்சகருவென விளம்பிக்குவர்.

உம்மன்னன்வழுவுழுக்குங்கொடைனோக்கி, யன்னதருவைச் சூதித்தியாம் - இதனுள் வழுதிக்கொடையைப் பெருமைசெய்து கற்பகத்தருவைச்சிறுமைசெய்துகருத்துத்தற்றலால்- மிஞ்சகருவென்னுமனி.

பிரமாணமிரமேப்பமையக்காரிய, நிதர்ச்சனஞ்சித்தாந்தம்வைத்தர்க்கிடிக்கிழுணைய, மாபாசம்விதண்டமசலநிக்கிரகம், வாதஞ்சிற்புஞ்சாதகமென்னும்பதி, அறம்வாதக்கருப்பொருளாமே.

இசீசோடைபதார்த்தமாகிய வாதக்கருப்பொருள்வாதியும் ஏதிர்வாதியுமின்துவாதனு செய்தலேதருக்கவிலக்கண விதமென்றவாறு.

(இறையனுரகப்போருள்)

கற்பினுட்டேவேகடிவரையின்றே. - ஒத்துங்காவலுமுயர்க்கொர்க்குயிய. - வேங்குதிலையியற்றைக்கபார்ப்பார்க்குமுரித்தே. - அரசரெயன் நியேனேயோர்க்கும், புரைவதென்பவோரிடத்தோன. - காதற்பற்றையெல்லார்க்கு முரித்தே. - பரத்தையிற்பிரிவே நிலத்தினிப்பின்றே.

(யாப்பநுக்கவலிவுத்தீ)

வெள்ளிநல்ம்பத்தகவல்பதினே, துள்ளிருநான்கு தாங்கலபத்-தென்னா, விருந்துமுச்சிரைந்தாறேமுண்சீ, ரொருவாதிலமைப்பத்தெநான்.

(பிரபந்ததீப்பம்.)

சொன்னவெழுத்தினுஞ்சொன்னமொழியினு, மங்கிலதன்னிலிருவகைப்பொருட்டு, முன்னியகருத்துமுடிவுப்பாடல் சமுத்திவைன்றுசாற்றுவதுவே, கொடுத்தெபொருளெலாங்குறைபாடின்றித், தொடுத்தயாப்பிற்றுய்த்துக்களநிற்றலே.

(சேய்யுளியல்குத்தீரம்.)

கட்டுரைவகையாலென்னெனுடுபுனர்ந்து, முற்றடியின்றிக்குறைசிர்தாகியு, மொழியசையாகியும் வழியசைப்புணர்ந்துஞ், சொற்கொடியதல் சொற்கொடியல்பே.

(மாப்ராணவிலக்கணம்.)

அகத்தினையகவயின்தோப்புவஞ்சி, சிறப்பிலவென்னுஞ் சிவவீத்துவை.

(பூத்புராணவிலக்கணம்.)

அகப்பாவகவலைவுக்கிருவியரண்டும், புகப்பான்மையல்வென்பாவலராத்தகுதிப், புகப்பான்மையுமிமாருசார்புவானர்முகன்றனரே.

(சங்கயாப்புச் சூத்திரம்.)

காக்கன்குபிறப்புமலர்நாள்வென் பாலீந்தின் மேவுவாப்பாடே.

(இலக்கணத்தீர்டு.)

தலைமானுக்கன்றன் கோதியபொருள், பொற்கலத்தமுதம்பொமிந்துபோலுமே. இடைமானுக்கற்கிடுகிடுப்பொரு, டேரெனுகிர்சமன்சேர்த்தற்றுமே. கடைமானுக்கன் காதுறப்புகல் பொருச், கமரினுளான் பால்கவிழித்தை யொக்கும்.

(இலக்கணக்கோத்து.)

பெயர்விஜையிடையுடினான்கடியானும், பிறக்கும்வினையெனப்பேகினர்புலவர், பண்பழுமதலாப்பவம்பக்கர்வ, ரவவியவையுன்னேயைதங்குமென்க. உம்-கொடுப்பதமுக்குப்பான். இதுபெயர்ச்சாயாப்பிறந்தவினை-நடந்தான் - இதுவிஜையடியாகப் பிறந்தவினை-புவிபோன்றசாத்தன் - இதுஇடையடியாகப்பிறந்தவினை-சிவந்தன்-இது உரியடியாகப் பிறந்தவினை-பிறவுமன்ன.

(இலக்கணவிளக்கம்.)

அச்சமீபயமிவிகாலம்பெருமையென், றப்பானுங்கேகொல்கீசொல்லே.

(அரியவிதிபோதுவியல்.)

பொருளிடங்காலஞ்கினான்கெதாழிலவினை, பிடையுரியோன்பதுமேற்குமகூக்கே.

உம்-பணம்பனமென்றுவருகிறுக்கு-பொருள்-மைனாமையென்றமுகிருள்-இடம்-வெயில்வெயில்போகாதோலம்-கைகைபத்திரம-கினை-தருமசாவிதருமசாவிகுண்ணம்-பாடுவான்பாடுவான்-தொழில்குந்தான் வந்தான்-வினை-சரிசரியென்கிருள்-இடை-கிலிவித்து சன்னிடார்முறையெயெயான்பதுக்குச் சொற்கொண்டா.

(தோன்னால்விளக்கம்.)

மங்கலப்பொருத்தமேகுங்கமலைநிலக், கார்புயல்பொன்மன்கடலிசொல்கரிபரி, சீர்புகமெழுத்தலர்திங்கடினரான, மேரிவலமிழ்தந்திருவுக்காரன், நீர்பிறவுக்குமதனிலைசொல்வியல்பே.

சொல்வின்பொருத்தஞ்சொல்லுக்காலை, யரிதுணர்சொல்லுமருக்கிசொல்லுந், கிரிபுடைச்சிகிருந்தொழுதற்கே.

எழுத்தின்பொருத்தமேழுப்பக்கிக்கண்மூலன், ஹந்தெழுவான்பதுவியநிலைன்று, மிரண்டுநான்காரை ஹட்டுச்சமிதிலைவுவாம்.

முன்பத்திரிகைகலவேவிலக்கணச்சாட்கொட்டுதும, என்றதினிவரும் பத்திரிகையிற்காணலாம்.

(பத்திராதிபதிகளுக்குத் தொத்திரம்.)

HINDUISM UNMASKED.

(Continued from page 204.)

OUTLINES OF HINDU GEOGRAPHY.

Scanda Purana—Andakosa Section.

O King! armed with the leaf-like dart, listen attentively. The Andas such as the Earth which sprung from the five elements are in number 100,000,000; of which you have 1,008. The nature of one of these I will describe so that you may perceive it as clearly as you can look through a most transparent Nelly-fruit. The length and breadth of the Andas are equal, each being 1,000,000,000 yojanas.

To the Earth there are 7 insular Continents or Islands, Jambu, Shaka, Kusha, Kirouncha, Ilava, Komathaga, and Pushkara. Around Jambu Island is a sea of salt-water; around Shaka, a sea of milk; around Kusha, a sea of curds; around Kirouncha, a sea of curds; around Ilava, a sea of sugar-cane-juice; around Komathaga is a sea of honey; and around Pushkara is a sea of fresh water. All are in a circular form.

The first Island Jambu is 100,000 yojanas, and the sea that surrounds it is of the same breadth; the next is double, and so on; in all they are 25,400,000.

A greater lie is not set forth even in Scanda Purana, is an expressive proverb, so current among the Hindus, that when they question the truth of a statement, they make a very lib-

eral use of it in the form of an exclamation expressing denial. The Hindus are not, it seems, totally lost to all reason and judgment. They have at least sense enough to view the said *Purana* as a stock of lies and to found upon it the truth of the proverb referred to. Such is the miserable character of the Hindu mythology from which the above extract is made. The Hindus however hold it in undiminished veneration and attach great merit and final beatitude to the reading and hearing of it in their temples. Such is the nature, propensity, and principle of the Hindus that one who should inquire into their system would be likely to suppose that they would have any thing but God for an object of worship, and receive any thing but truth for an article of faith.

But to return to our subject: the outline of geography found in this and other *Puranas* is diametrically opposed to the correct principles of true science and philosophy. Those who have the slightest knowledge of the true geography will admit that the above statements misrepresent the form, magnitude, and the divisions of the Earth. The Earth has been, and now is, thousands of times circumnavigated, and all its continents, islands, seas, &c. thoroughly explored, and the one unanimous voice of all researches and investigations has fully established, beyond all possible doubt, that the Earth is a vast globe moving in the infinite expanse of space. Thousands of ships float day and night upon its wide-spread waters, and proclaim the earth is round. They visit the different parts of the earth from north to south, from east to west, from one direction to another, but have never witnessed the existence of the 7 concentric islands and seas, and consequently they are unknown to the most extensive voyagers and travellers who whirl round the earth. If they are not on the earth, where are they? Again, the dimensions of the world are exaggerated to a degree, which shows that the framers of the *Puranas* erred most egregiously in their mathematical accounts. The young Hindus who have had the benefit of European education, as I have, know to a perfect demonstration that the European science is true. I appeal to them to judge between me and the Hindus. It is the avowed principle of some of the Hindu astronomical treatises, such as *Pulasthiya-Siddhanta*, *Brahma-Siddhanta*, *Arya-Siddhanta* of *Arya-Bhatta*, *Surya-Siddhanta*, *Siddhanta-Siromany* of *Baskar-Acharrya*, &c that the Earth is spherical, and militates against this fabulous Puranic view.

Now then I challenge the learned defenders of the seven Islands and seas to come forward and prove their existence. Where are they? Is this a piece of God's revelation? Does He reveal things that have no existence? Is this pack of sheer lies worthy of God's high character and glory? It would have been better had the author of these lies employed himself in studying the alphabet of moral rectitude rather than shamelessly to lavish all his genius in inventing these nonsensical fooleries and then by gross wickedness to palm them upon the credulity of his poor deluded brethren.

This is the pride and glory of Hinduism. Will a rational being in the exercise of a particle of common sense give credit to a system fraught with such lies, and yet impudently claiming divine origin and demanding implicit belief and entire acceptance from men under false promises of an infinite bliss and a glorious immortality. Let God enlighten the minds of our benighted fellow-countrymen, and reclaim them from the depths of delusion, degradation, and superstition, in which they are lamentably sunk, to the saving knowledge of Jesus Christ and him crucified.

More of this hereafter.

Batticotta Seminary 6th Sept. 1842.

ROBERT ADAIR.

இந்துமத வேடக்குலைவு.

[Translation of the above.]

(கந்தப்புர னம்—அண்டகோசப்படலம்.)

“கவாமி! பரமேசுரனைக்குத்தந்த ஆயிரத்தெட்டண்டங்கள் விலையைச்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டமாத்திரத்திலே கூக்கிர பகவான் சொல்லுவான்.

இல்லத்தொழில்பொருங்கிய வேவினையுடைய இராசாவே கேள்! பல்சுத்தியங்களிற் ரேஞ்சிய வீந்தப் பிருதுவியன்டத்துக்கோது பிரகோடியன்டமுண்டு. இப்படியான வாயிரகோடிகளிலும் கீ பெற்றிருக்கிறப் பிருத்தெட்டன்டம். அந்த வாயிரத்தெட்டன் டத்துக்கும் ஒன்றினுடைய நிலைமையை நான் சொல்லுகிறேன். நீயன்கை கெல்லப்படும்போது கூக்குடைகான்.

சம்பு-சாகம்-குசை-கிரவுஞ்சம்-இலவ-கோமேதம்-புட்கரம்-என்னுஞ் சத்தத்திலுக்களுண்டு. இந்தப்படிமிக்கு அந்தச் சத்தத்திலும் சம்புத்திலை உப்புக்கடலுஞ் சாகத்திலை பாற்கடலுஞ் சுக்கத்திலை வத்தீயிருங்கடலுஞ் சிறவுஞ்சத்திலை ரெய்க்கடலும் இலவத்திலைக்கூர்ப்புசாந்தமுக்கடலும் கோமேதகத்திலைத் தேன்கடலும் புட்கரத்திலை ஸலவத்தீய சமுத்திரமும் பரிவேடம்போது குழுந்திருக்கும். முதற்று ஓரிலக்கம்போகானே. அதைச் சூழ்ந்தகடலு யவ்வை. மற்றத்தீவுகளும் மலவகங்குழுந்தகடல்களும் ஒன்றுக்கொள்ளிரட்டுத்திருக்கும். ஆக இவைகளுக்குத்தொலை இரண்டோடியே ஜம்பத்துநாவில்க்கம்போகானே.”

“இந்தப்பொய் கந்தப்புராண தத்திலும்லை” என்பதுமிகவுமைறப்பானபழுமாயிய்த்தாங்களாரு கெப்தியைப்பற்றிச் சங்கேதகங்கள்குகிறபொருது அடக்கமின்றிவியப்புற்று இல்லையென்பதற்கு இந்துக்கள் வழுங்கத்தக்க அவ்வளவாகச் சென்றுவருகின்றது. இதுக்கள் முற்றுகப் புத்தியும் அவிவுமற்றவர்கள்லவென்று தோன்றுகின்றது. இல்லையென்றுபோயினும் இப்புராணத்தைப் பொய்த்திரட்டென்று கண்டு அதினுடைப்பதுமொழியைஉண்மையாகக் கட்டிக்கொள்ளத்தக்க அவளாகுதலுண்டு. மேற்கொலவியுபிபிருங்கடுபட்டுப்பட்டுப்பருகன்தின் சீர்கேட்டுவே. ஆயினும் இந்துக்கள் சர்த்தென்கிலுங் குறைவில்லாமற்கணம்பண்ணின் தங்கள் கோவில்களிலே அதை வாசித்துங்கேட்டுமெவ்வுதினுல்பெரியுண்ணியும் முடிவில் ஜின்பழு முண்டெனப்பாராட்டுக்குர்கள். கத்தாவையின்றி வேறுபொருங்கையும் வணங்குவதற்கும் உண்மையையின்றி வேறெதையாகுதல தங்கள் விசுவாசப்பிரமாணமாயேற்றுக்கொள்ளும் இந்துக்கள் பிரியமுன்னவர்களென்று அவர்களுடைய மதகட்டை விசாரிக்கிற ஒருவன் போதிய நிதர்த்தத்துடன் நினைக்கத்தக்கான தண்மையும் மனச்சாய்வும் நெறியுமூலவர்களாயிருக்கிறார்கள். அது நித்திருப்புசான தத்திலும் மற்றும் புராணகளிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற புவளசாலிதிரக்குறிப்பு உண்மையான அறிவுக்குஞ் சாத்திரத்தின் நேரான்கோட்டபாகென்கும் மிகவும் எதிர்மாறியுருக்கின்றது. உண்மையான புவனசாத்தரத்தைக் கொஞ்சமாகுதல் கற்றவர்கள் பூமியின் உருவத்தையும் பருப்பத்தையும் பகுதிகளையும்பற்றி மேலு கத்தப்புராணத்தற்கு சொல்லிவிருப்பது முழுவதுக்கு தப்பென்று ஒத்துக்கொள்ளுவர்கள். பூமியைச்சுற்றி முன்னும் இப்பொழுதும் வேகுமுறையாகக் கப்பலோடி அதின் கண்டங்கள் தீவுகள் சமுத்திரங்கள் யாவுந்திரக்கமாயாராயப்பட்டிருக்கின்றன. கூலவிதமான ஆராய்ச்சிகளும் விசாரணைகளும் ஒரேரொழியாகப் பூமி பெரிதான உருண்டைபென்றும் அது அவின்றி விசாவித்திருக்கும் ஆகாயத்தின் கண்யக்குதென்றால்கூர்க்கிறது. ஆயிரக்கணக்கான கட்டப்பக்கிரமும் பகுதிகளையும் வடக்கிலிருங்குது தெற்காகவும் சிழுக்கிலிருங்குது மேற்காகவும் சரு தீக்கிலிருங்குது வேறேருதிக்காகவுஞ்சென்று பூமியைச் சுற்றிவிருங்குது முனிசுற்று பாராருக்கும் பிரையாணிகளுக்கும் வட்டவழிமான சத்ததிவுக்குஞ் கடலகளுங்கானப்படவிலை. அவைகள் பூமியில்லாதுபோன்றுமின்றென்கே? அன்றிப்புமியின்னவை உள்ளதற்கு மிகுங்கிப் பருப்பித்துச் சொல்லிவிருங்காலப்புராணங்களைக்கட்டார்களென்று விளங்குகின்றது. என்னப்போல ஏரோப்பையாருடைய சாலதிரக்கணப்பட்டதற்கு இந்துக்கள் ஏரோப்பையாருடைய சாலதிரகுண்மையானதென்று நன்றாய்வுப்படாராய்வார்கள். எனக்கும் இந்துக்களுக்கும் நடுநின்று அவர்களே நியாயத்தைத்தேர்ந்து பார்த்துத்திருக்கும்படி அபயமிடுகிறேன். பூமி உண

தருணத்தில் ஒருவருடத்துக்கு முன் சற்றெல்லோ தலைம் பாலையில் வாயல் முழுக்குடை அமாயிருந் தவதும் உருமயாவில் (Ooroome-ah) என் வீட்டுக்குவந் து என் னுலே பார்வயயடைந் தவது வாக்ய வொரு வாவிப் பெல்தோரியன் தேவச்செயலாய் என்கு முன்வ ந்ததிர்ப்பப்பட்டான். இம்மனிதன் வங்தெதிர்ப்பப்பட்டது அத்தினையெங்கும் நான் போவத்துக்குதயாயிருக்கத்து துஅங்கை ஆகு. அப்பகி மூடுக்கு உக்கு. நான் நெல்தோரியருக்குமுதற்பேர யருக்கிற கோத்திரத் தலைவன் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுப்போனவேண்டில் நான் வருகிறேன்கள் து கேள்விப்பட்டு அவர் ஒரு குதிரையையும் சூப்பக்கத்திலிருக்கிற தமது வீட்டுக்கு அழைத்துவரும்படி என்கும் துணையாகக் கில் ஆட்கண்ணும் எட்டுமெணிநேரத்தி வனுப்பினார். பன்னிரண்டரைமணிநேரத்தில் அவரிருக்கிற விடத்துக்கு வாதபோது அவரென்கள் நன்மைதோடேற்றுக்கொண்டார். மேலுமின்தக் கோத்திரத் தலைவன் வீட்டில் நான் தங்கள் வைங்குது கிழுமைகளுக்கும் அவர்கள் வாசம்பண்ணுமிற மலைகளின் நாற்றிலைகளிலுமிருந்து வந்த அநீக் கிவேகிங்ஸ் கிய நெல்தோரியரைக் காணவும் அவர்களுப்பற்றி நான் முன்னறியாத அநேக காரியங்களைக் கேட்டியவுக்கு சமயமிருந்தது.

இதுதிற்க இந்தப்பத்தகத்திலிடங்கிய இரண்டாங்காரியமென்னவென்கில் இந்தத் தண்டிட்டமான மலையார் கிறில்துநார்தர் பிறக்க என்னூறு வருடத்துக்குமுன் பலபலகால்களிலும் அகுரியதே சத்திராசாக்களினுலே கிறைகளாகக் கொண்டுபோகப்பட்ட பத்துக்கோத்திரத்தாராகிய இலராவேற்புத்திரரல்லாமல் மற்றப்படியல்லவென்பது, ஏசேயாவின் தீர்க்கதறிசனம், பக. அதி. ய. யீ. வசனங்களிலும், உரேமர், பக.அதிகாரம். யுமிம், வசனத்திலும் அடங்கியதிர்க்க தரிசனங்களைக்கின்ததுப்பார்க்கும்போது கே.பன செய்தி முதலாவதில் சொல்லிய குணப்படாத தூதர்களுக்குண்டான் புதியவெலுப்புதல்கும் சோபனசெய்தி இறங்டாவதித் சொல்லிய கல்விமானுபிய ஒரு குணப்பட்ட சூதன் ஏருசலே முக்கும் பரிசுத்தப்பட்டினத்துக்கும் விசுபவாக ஜரோப்பையாரால் நியமிக்கப்பட்ட செய்தியும் மிருகமுடிகளின்தீர்க்கதறி கியுமான வனுசருப்பத்தினுத் துணப்பட்டுப் பகவன் அகேர்த்தையு முஷ்டிணத்தையு கிமங்த ஒரு கூட்டமான கிறில்துவர்களில் மீதியான இந்த இலராவேலா கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறாக வென்ற வனுதயான செய்தியுமாகிய இவைகள். கிறில்துசைக்குமுலவகத்திற்கும் அதியுத்தம நயங்களாண்டு நிகராதிற்க சோபனம்

Hints on the Theory and Practice of Gardening.

(Continued from page 196.)

Moisture of the Soil and Watering.

Water is one of the most important elements of the food of plants, partly from their having the power of decomposing it and appropriating its elements to their support, and partly as being the vehicle by which the soluble matters found in the earth are conveyed into the general system of the vegetables.

Plants will not live in soils nearly dry, and excess of water is in many cases injurious to them: it is therefore a nice point in horticulture to ascertain the amount most congenial to the species under cultivation. To determine this point, in tropical horticulture, is one of the greatest importance, and one which must engage much of the attention of every one who would attain perfection in the art. The native practice in the cultivation of nearly all garden produce, is to water very liberally by deluging the ground at least once every day with water. The propriety of this practice we have often heard questioned, but, notwithstanding it is generally adopted. We should feel happy indeed could we lay down precise rules to guide our readers in this matter, and still happier could we feel justified in stating that, in the native practice, it is used greatly in excess, as irrigation is unquestionably by far the most troublesome and expensive division of Indian horticulture. That it is often used in excess we are almost certain, that it is often employed injudiciously is about equally certain, but that copious supplies are absolutely necessary in the culture of extra-tropical plants is quite indubitable, and must be given to ensure success. We have already shown that the effect of high temperature is to produce very copious perspiration from the surface of the leaves, that during dry warm weather, the fluids are daily exhausted by exhalation, and replenished again by absorption during the night. To provide for this daily waste a moist soil is indispensable, and the lighter and more porous the soil the easier it is kept moist. This is easily explained: soils containing quantities of clay, after a few waterings become puddled on the surface, and quite impervious to water, so that the descent of it to the roots is prevented, and the plants suffer from want of water ev-

en when liberally watered every day. Sand is perhaps, generally speaking, the best remedy for such soils, and is most easily applied by being spread over the roots, as it there performs the double function of keeping the soil below cool, and acting as an excellent conductor to the water. If we do not make sure, by occasional examination of the soil, that the water really does get to the roots by free percolation, we labour in vain in covering our beds daily with water, and if it does pass freely and the soil is shaded, daily watering is not required, except for very young plants, as at that age the perspiration is much more rapid than in older ones, and the absorbing surface of the roots smaller.

Carrots, turnips, beetroots, knoll kols and cabbages should have a light soil, through which both the delicate roots and water, can pass freely. They should be sown and planted in rows the soil between which is kept loose and permeable to water, and at the same time cool, by being covered with sand or some kind of litter. Thus managed it will never puddle and less than half the quantity of water will suffice as much evaporation from the soil and the great accumulation of heat, which renders copious watering so indispensably necessary, will thereby be prevented. In Spain and Italy it is much the practice thus to protect the soil from the heat of the sun.

Mildew, which is often produced by dry air acting on delicate vegetable tissue, is prevented in annuals by abundant watering. Mr. Knight applied this fact to the securing late autumnal crops of peas. Evaporation both from the soil and leaves is much augmented in windy weather, wind having the effect of increasing the dryness of the air. During the prevalence of such weather therefore, the supplies of water ought to be more liberal, and gardens ought, if possible, to be invariably sheltered by high hedges as well as traversed with lower ones, or with the trees trained on ornamental trellises, as without such protection it is almost impossible to make annuals and young trees thrive in such weather. And in such seasons, peas are peculiarly liable to mildew, so much so, that in some inland stations, where the air is very dry, it is almost impossible to procure a dish of peas, even during the cool season, in clear dry weather. Liberal watering, covering the soils between the rows, and sowing in well sheltered situations would probably obviate this tendency to that disease. While copious moisture is thus indispensable to plants in this hot climate, stagnation of water about the roots is generally injurious, and requires to be prevented by deep digging, and when that is procurable a light absorbent subsoil.

While treating of moisture, it may be well to observe that in seed sowing the soil should be merely moist, just so much water as the particles of earth can retain around and among them by the mere force of attraction. In this country, therefore, pots, or boxes in which seed is sown, should be filled with light soil easily percolated by water, placed in well sheltered situations and covered, to prevent, as much as possible, the rapid evaporation caused by our warm and dry climate. Irregular variations of heat, light and moisture, by which the process of germination is sometimes accelerated, sometimes retarded, should be particularly guarded against, as such irregularities are apt to destroy the young plant. In sowing the seed of plants of cold climates, in this country, the temperature is generally higher than what is considered most advantageous in Europe, and probably leads to the loss of many, which either do not germinate, or the young plants soon after die. An instance of this kind was lately communicated to us. Two parcels of mignonette seed, one direct from Europe, the other saved in Bangalore, were sown at the same time. They both vegetated equally favourably, but the former all died off a few days after they appeared above ground, the latter still survive and are vigorous healthy plants. We have heard it asserted that the idea of acclimating either plants or animals is visionary: this case seems to lead to an opposite conclusion. Lettuce, turnip, and carrot seed, saved in Madras, were sown on the Neilgherries and were found to answer much better, and produce much finer plants than those raised from English seed. Other portions of the same seed sown in Madras are doing well here, though they come far short of the Neilgherry result. Turnip and carrot seed saved at Hyderabad are found to answer better in Madras than those from Europe or the Cape. These few facts seem to lead to an opposite conclusion, and go far to prove that if horticulture was more systematically pursued in this country much might be done towards acclimating northern plants.

Lord Bacon wrote strongly in favor of elegant gardening. He says, "God Almighty first planted a garden; indeed it is the greatest of human pleasures. It is the greatest refreshment of the spirit of man; without which buildings and palaces are but gross handy works."

LAZINESS —Dr. Hale used to say that laziness grew on people; it begins in cob-webs and ends in chains. I have experienced, (he observed,) that the more business a man has, the more he is able to accomplish; he learns to economise his time; that is a talent committed to every one of you, and for the use of which you must account.

Guilt is the parent of *uneasiness*, and, though the cause may not be generally understood, the effect is manifest and undeniable. G. Clayton.

their gestures within the veil? They may fairly show who they are. But why do they use this artifice? Please get an answer to this.

The second sort of Christians are those, who, after a long profession of Christianity, have married heathen wives. True they are still Christians as they were. But why have they not brought their wives to Christian light? Tell them that it is not enough for them to hinder their wives going to heathen festivals, &c. they should also bring them out as open Christians. Please go first to these two sorts of Christians and admonish them; and then complain of them to the preachers.

Batticotta August 26th 1842.

I am yours,
A Lover of the Faith.

என்னருக்கம் தொரகையே,

தீ எப்போகுதல் யாதொரு கவிசேஷ்டபோதகனிடத்திற் போ ப் பில்லூரிலுள்ள சில பேதமான கிறிலதவர்களுடைய பயங்கர நிலபரத்தை குறித்துச் சிந்தக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டாயா? இல்லாதிருந்தால் இப்போ அப்படிச்செய். முதன் முதல் அஞ்ஞானப் பெண்களுடைய கிறிலதவர்களைக் குறித்துச் சொல்லு. சூலிசேஷ் வழியிலேன் அவர்களை நடத்தக்கூடாதாம்? என் அதின் போதனைகளைப் படிப்பிக்கக்கூடாதாம்? கூடாதாமோ பிரியமில்லையா மே? தனது அஞ்ஞானப் பெண்காதி மனங்திரும்பவேன்டுமென்று விரும்புகிற ஒரு கிறிலதவைக்காண்டுபடி அவர்கள் பன்னாடுகிற செப்பிக்களைக்கடைக்கிணாளிலே கின்ன அயிருக்குமென்று நினைக்கிறார்கள் போல மனங்கிரும்ப அவர்களுக்குப் பிரியமில்லையென்பார்களோ, அப்படியா? அவர்களுக்காலைகளுக்குப்போகப் பூர்ணார்களேன் தேடுக்கொடுக்கிறார்களாம்? மொட்டாக்குக்கு என்ன கையேன் கையேன் வளிமீடு வரலாமே அத்துக்கு யாதொரு தண்டமாமோ? பண்மோநரக்கட்டையோ? அப்படிக்கொல்லுகில் இந்தக்குத்தெல்லாமேனும்? இதற்கு மறுமொழி கண்டுபிடி.

சாலிதிரப்பள்ளியிற் படித்துக் கிறிலதவர்களாகிப் பின்னாஞ்சு என்பதனைக் கவிபாணம் முடித்தவர்களைப்படிப்பட்டவர்கள்! சிரிதான் அவர்கள் மூல்போலே மெய்க்கிறிலதவர்கள். அவர்கள் பெண்காதிமாரேன் கவிசேஷ் கேட்கவருகிறதில்லையோ? அஞ்ஞானக்கோவில்களுக்குப் போகாதிருந்தால் மாத்திரம்போது மா அல்லவென்று கொல்லு? தமிழ்க்கிரியைகளைத் தள்ளிவிட்டால் மாத்திரம்போதாததன்று கொல்லு. சமையமிதுதானென்று வரச்சொலு. கீபோய் தில்விருதித்தாரையுங் கண்டுபேசு. அத்துமேற் போதகரிடத்துக்குப் போய் ஓவர்களுக்காகப் பரிந்துபேசு.

இப்படிக்கு உன்னேசன்,

வட்டுமாகக் கீத்துசாமா. ஆண்டு, } சூசிர்ப்பிரியன்.
ஆவணியா. உக்கூடு.

To the Editors of the Morning Star.

I beg you to introduce the following query to the minds of all inquisitive readers through the medium of your most valuable Star.

As Her Majesty the Queen VICTORIA had her young Prince and Princess baptized with the water of the river Jordan, I am led to infer that no such holy water could be procured in and around the continent of Europe and the adjacent islands as that of the river Jordan, and that ceremonial laws are still preserved as well among the Protestants as the Hindus; and consequently to contradict the doctrines of the ministers of the Gospel in admonishing the Hindus for their appreciating the excellence of the sacred waters of certain sacred rivers of certain sacred places.

Yours P. N.

We do not wonder that some of our native readers, who have been instructed in Christianity, should be surprised to read that the water of the Jordan was used for the baptism of the young Prince of Wales. It need not be supposed, however, that any of the parties interested in the ceremony alluded to, attached any peculiar virtue to the water of the Jordan. It was not deemed in any wise essential to the ordinance; and on the other hand, it was just as good for the purpose as any other water and no better. A pious mind might find pleasure in the association that this water was from the river where Christ was baptized; and the indulgence of such a feeling is quite innocent; but no one who rightly understands the Bible could attach any such virtue to the water of the Jordan as the heathen do to the water of the Ganges, or, as the Catholics do to the water which some of their priests profanely profess to have consecrated so that it will impart a holy influence.

துரைகளே,

இக்கிலாங்குமுதலான சீமைகளுக்கரசியான மகா கனமீபொருங்கிய விக்குரேநியா தமிழ்பத்திரகான்கும் புத்திரக்கும் வெளுப்பனான் செலவிடுபோர்தான் நதியிற்கீர்த்தமொன்னுவித்து ஞானவானான் செய்வித்ததினால் ஜோப்பாக்கண்டத்தினுட்டேசங்களிலும் அதைச் சூழ நின்ற தேசங்களிலுமதைப்பு போன்ற தீர்த்தமில்லையென்றும், தீர்த்தமகிழமையுண்டென்றும் விளக்குகின்றது. இன்னுமிருக்கக் கிறிலதுமத ஆசாரிகள் தீர்த்தமகிழமைகில்லையென்று உட்டேசிப்பது மாறுபாடாய்த் தோன்றுகின்றது, இதற்குத்தரஞ்சொல்ல உங்கள் மன்றுகிட்டன். இப்படிக்கு பருத்தித்துறை இங். பஸ்ஸிக்கூடம், பெற்றர் நரசிங்கம்.

பத்திராதிபர் துறப்பு.

எங்கள் அதியுத்தம இராணியவர்களைப் புத்திரகான்கு யோர்தான் நதியிற்கீர்த்தத்தினால் ஞானவானான் கொடுக்கப்பட்டதென்பதைப்பற்றி வாகிக்கும்பொருது எங்களுர்ப்பிற்குத் தினேகிதர்கள் மலைபுக்கொல்வதை நாம் காண்பது நமக்காச்சரியமல்ல அவில் வெஸ்ரு, மேற்கொல்லிய இராணியுத்திர ஞானவானான்க் கிறியாங்கத்துக்குடைந்தமாயிருந்த யாரென் கிறும் போர்தானியிற்றன்னீரிலே யாதொருமேன் மையிருக்குதென்றெண்ணிருக்களென்றதாக ஏம் நினைக்கவில்லை. அங்கியிற்றன்னீர் அப்படிப்பட்ட கிரியாங்கத்துக்குக்குச் சர்ந்தென்கிலும்வியமாயிருந்ததாகவும் காணவில்லை.

இன்னும் மற்ற நீரைப்போல அங்கதியினீருங் காரியத்துக்குக்கூடிய அளவு நல்லதாயிருக்கின்றது. ஆயினுமங்கீற்கொஞ்சமென்கிலுமேன்டையில்லவேயில்லை. அப்படிப்போயினும், கிறிலதுநாதான் ஞானவானாம்பெற்ற நதியின் (யோர்தான்) தண்ணீரிதுதானவீருதலுமையைக்கொள்கூடும். அப்படிக்கொள்ளுஞ்சாங்கீதாஷ்திதேயாதொருத்துப்பிழவில்லை.

அஞ்ஞானகள் கங்காநதியின் சலமதிக்கமேன்மையுள்ளதென்றென்று ஆகிறதற்குக் கரியாக கிறுமான் கத்தோவிக்கருத் தங்கள் குருமாரித் தீவிர தண்ணீரை அபிமங்கிதித்தார்களென்ன வினாய்க்கொல்வதுபோல, வேதாகமத்தைச் சரிவரவிளங்கிக்கொள்பவர்களுண்டால் அவர்கள் யோதானதியிற்காலத்தில் யாதொருமேன்மையிருக்குதென்றெண்ணாமட்டார்கள்.

[A query in Mathematics.]

இலாடசங்கிலிதத்திலோர் வினு.

மாலிவிருணீக்கி மகாவறி வெமக்கருண்-நீ நீ மைகார்த் துரையலர்களுக்கு வந்தனம்.

ஓரேறுமாது வளர்தாரணிப்பிறவுடிகளைக்கிழவாகக் குணமேற்கொள்ள - சீரேறுநன் நிவென் விசேரோர்குரிசிநிருமேவுசலியுதவுவே - திரட்ரளமனினாறிலாடசங்கிலித் விலைசுசுறிபொருள்களுண்டுப்பகுதே - காரேறுமோருவர் பங்காறைமுக்காலொருவர்பகுதொரு நாலொடரையோருவர்கானுமேழுவுமிதுவே - வாரேறுசுங்கிலிதவைக்குமதல் பெருக்குவகைகளேயே - மாகாபெருமகாமையொருச்சிதமையச்சுமிகைவைத்து மிகுசித்தமருளே. இப்படிக்கு தூாசும் ஆசாலம். ஆண்டு. ஆம்மா. உக்கூடு. } கணிதவினேதன். மாழப்பானம் மயிலங்கார்

இதயவிருணீக்குமுதயதாரகையினுத்தம பிரபுக்களாகிய கும்பொருத்திய முகாமைக்காரரே,

வானகாங்குதருமிசையவாயின

வானகாங்குதருமிசையவாயின

வானகாங்குதருமிசையவாயின—க.

மாதானுமாதானு

மாதானுமாதானு

மாதானுமாதானும்—க

Major WALLET, who has lately resigned.

The parties concerned in the burglary and abduction case lately committed in this Town have been committed for trial before the Honourable the Supreme Court.

[For the Star.]

DIED, at Manaar of Cholera at the house of Mr. S. POVIRAYASINGA MUDELIAR Interpreter of the District Court of Manaar, on the 7th. inst. at 10 o'clock A. M. MANUVALTAMBY FREDRIC JOSEPH POVIRAYASINGA MUD. of Jaffna, aged 22 years.

He went to Manaar in company with his brother above named, and had been there 4 months and 22 days, when he died, leaving a large family of brothers, sisters, and an aged father with an extensive circle of relations and friends to lament his irreparable loss.

This promising youth was the last son of POVIRAYASINGA MUD. MANUVALTAMBY, of Jaffna. His remains were interred in the Church Yard of Manaar on the 8th inst. at 9 o'clock A. M., his funeral being attended by a large body of Natives and Burghers. The chief mourner was his brother M. S. POVIRAYASINGA MUDELIAR.

The funeral services were read by Mr. D. P. MARSHALL, Catechist of Manaar.

COLOMBO.

LEGISLATIVE COUNCIL.

The sum voted for military works, has been reduced £2,000 by a vote of 7 to 4.

The following Message was presented to the Council by His Excellency the Governor,

GENTLEMEN,

The Estimates for next year's expenditure having now been laid before you, you are aware that the sum which it is practicable to assign to the improvement of public communications has necessarily been very limited—I believe however it will be found sufficient for the maintenance of the roads already made and also to effect some little improvement. But the improvement of the communications has now become a matter of such vital importance, that it seems very desirable, if it should be found practicable, to take some effectual steps for opening new roads upon a much more extended scale. I have therefore deemed it advisable to recommend the subject to your special consideration.

If after due inquiry and consideration you should find such a measure advisable, I need hardly remind you that you must assign some specific funds in order to carry it into operation.

I now lay upon your table an extract of a despatch from the Secretary of State, in which a special assessment of the districts to be benefitted is suggested.

Other propositions have also been made by parties within the Island, such for instance as the imposition of the land tax, but I am desirous not to fetter your deliberations with any specific proposition, being assured that you will weigh every proposition which may be brought forward, with that attention which so important a subject demands, and that you will obtain more ample materials for forming a sound judgment than I can place before you.

I therefore recommend that you shoud appoint a Committee to take evidence and report,

1st. Whether it is advisable that endeavour should be made for the extension of roads within the Colony more rapidly than the savings from the ordinary public revenue will allow.

2d. If such a measure should be deemed advisable, to report in what manner the necessary funds can best be raised.

Mr. Armitage remarked: In reference to the Message which has just been read, I beg to move that a Committee of the whole Council be appointed to take the matter into consideration. It is very desirable that the opinion of all the members should be taken upon the subject.

The Government Agent for the Western Province, remarked that the Committee of the Council will have an opportunity of giving its opinion when the report of the Sub-Committee is submitted to it.

The Colonial Secretary, observed that a Committee of the whole council would be rather inconvenient. It may be necessary to take the evidence of different persons, as was done on the subject of the import duty on Grain. The Report of the Sub-Committee appointed to enquire into that subject was very satisfactory. He would suggest therefore for the consideration of the Council whether it would not be better to appoint a Sub-Committee of persons who have most time and are most willing to do it.

Mr. Armitage said, It appeared to him that the duties of the Committee involved something more than the drawing up of the Report; there was a great responsibility in proposing new taxes of any kind, and it was but right that it should be shared equally. The Report of the Committee will no doubt be in favor of increase of taxation. He thought therefore that the Committee ought to consist of at least seven members, and on that understanding he would withdraw his motion.

The following Gentlemen were then appointed a Sub-Committee,
 The Colonial Secretary, Mr. Hillebrand,
 The Auditor General, " Armitage,
 The Government Agent Colombo, " Ritchie,
 " Urquhart Stuart,

TABLE OF NEW DUTIES, PASSED IN COUNCIL, SEPT. 1, 1842.

Import.

	£	s	d
Gun-powder	the lb.	0	0 3
Tea	"	0	0 6
Wheat, Grain, and Beans	the bushel	0	0 7
Wine in bottles	per imperial gallon	0	2 0
" not in bottles	"	0	1 0
" the produce of any British possessions "	"	0	6
Goods, wares, and merchandize, not otherwise charged with duty, being the growth, produce, or manufacture of the United Kingdom, or of any of Her Majesty's possessions abroad, for every one hundred pounds of the value thereof in this market "	"	5	0 0
Goods, wares, and merchandize, not otherwise charged with duty, being the growth, or manufacture of any Foreign state, for every one hundred pounds of the value thereof in this market	10	0	0
Copperah			free

Export.

	per oz.	0	0	4
Cinnamon oil				

[From the Government Ordinance No. 1. 1842.]

Relating to the fees of the Oodeyars in giving Schedules of Land.
 (Passed in Council the first day of August 1842.)

1. It is therefore hereby enacted by the Governor of Ceylon, with the advice and consent of the Legislative Council thereof, that every Headman shall be entitled to receive for every such Schedule, which he shall grant to any party applying for the same, a fee of two per cent on the value of the land for which it is granted. Provided always, that such fee shall never be less than one shilling and six pence nor more than five pounds, and that it shall not be considered due, until after the Schedule has been delivered, and until after such act in relation thereto, which, by custom, the Headman is bound to perform, has been performed.

2. And it is further enacted, that it shall be lawful for a Headman to refuse to grant a Schedule to any party applying for the same, whom he shall have reasonable grounds for believing not to be entitled thereto. Provided always that he shall forthwith give to such party, a statement in writing of the ground of such refusal.

3. And it is further enacted that any Headman who shall neglect or delay to attend to any proper application that shall be made to him for a Schedule, or who shall unnecessarily protract the granting of it, or the performance of any act in relation thereto, which by custom he is bound to perform; and any Headman who shall unnecessarily delay the giving of the statement required by the second clause to be given, under the circumstances therein stated, to the applicant for a Schedule; and any Headman who shall demand, or receive a greater fee for granting a Schedule than is by this Ordinance allowed, shall be liable to a fine, according to the discretion of the Court, not exceeding five pounds, to be recovered from him by distress, and, in default of payment, to imprisonment, not exceeding one month.

4. And it is further enacted, that this ordinance shall come into operation from and after the first day of January One thousand eight hundred and forty-three.

[From a Correspondent dated Sept. 2, 1842.]

MADURA.

Extensive Fire.—Last sabbath there was a dreadful fire in the city—more than 200 houses it is said were destroyed. It commenced a little af-

ter noon, in a Moorman's house near the middle of the city, and raged for two hours or more. No important public buildings were burnt; but it was only by great effort that Mr. Blackburne's Cutchery was saved.

A portion of the large Bazar was burnt, with quantities of grain, and it is said that some children perished in the fire. A very high wind prevailed the time which swept the fire through the city until the ditch arrested its course.

CALCUTTA.

DARING ROBBERY AT CALCUTTA.—An extensive and most daring robbery has been committed on the premises of Messrs. PITTAR, LATTY and Co. The thieves entered the public drain at some distance from the shop and then cut through the wall of the drain, and through the foundation of the house (the last about three feet thick) and then broke up the floor, thus obtaining entrance, when aided by the light of the moon, they helped themselves to about 30,000 Rupees worth of gold and silver watches and jewellery.

The Superintendent of Police and his deputy have the matter in hand for investigation, but there is little hope of the recovery of much, if any, of the stolen property.

AFFGHANISTAN.

FROM ONE OF THE PRISONERS AT CABUL.—“We are permitted to indulge the blessed hope that the negotiations which were opened sometime ago are drawing to a satisfactory conclusion, and may that Almighty God who has hitherto shielded us amidst dangers and horror words cannot pourtray, grant that the hope may be not in vain. God only knows what we have endured since the fatal day we left Cabul, but I trust in the Lord that our trials are nearly at an end now.

Since I wrote to you last, I am sorry that great sickness has been amongst us; obstinate fevers which appear to baffle all remedies. We shall however I doubt not, be quite ready for our march to Hindustan. The hope of being once more among our dear friends, will drive away all sickness and sorrow from us. In the midst of all our distress it is cheering to dwell on the extreme kindness we continue to experience from the Sirdar Mohammed Akbar Khan.”

From a Letter dated Camp Jellabab, 14th August 1842.—The treating respecting the prisoners has become an irksome business, for the officers sent by Ukhbar Khan and the Afghan chiefs, return without effecting much good. Our general will not yield a point to their wishes; in fact he has his orders and is bound to obey. The short and long of the whole affair may be said to turn or hang upon this; if the Afghan Chiefs will conform to a treaty, framed and put together by us, the matter will soon be set at rest, and we shall return to India with the prisoners so soon as all is settled—if on the other hand, a treaty is not ratified, we must try the effect of strong and determined measures.”

CHINA.

From the Madras Herald August 25,

Under date Chinhae, 6th May, we glean the following from a letter by an Officer of H. M. 55th Regiment. One half of that corps was still at Chinhae and in excellent health, the other half under command of Colonel Cragie, being at Chusan, under orders to remain there till reinforcements came on. When the 55th, was to leave Chinhae was not known, which was a subject of great regret, much of the finest season of the year, the spring, having then gone so that all the fighting must be carried on in the hottest weather. Even at the beginning of May the season was excessively hot, but the troops had been so well braced up to stand it, after the cold and snowy winter weather they had experienced, that little inconvenience was felt. When a move was made, Chappoo was the place it was intended to attack, from thence it was believed the force would move on to the Yanse-te-Reang River and Nankin, where it was thought they would winter. Many were of opinion that the holding of Nankin and the Grand Canal, will alone be sufficient to oblige the Emperor to come to terms; the more important operations, an advance on Pekin, is we fear given up.

Kidnapping is going on worse than ever, several of our men and camp followers have been carried off; the Chinese generally murder them and cut off their heads for the reward.

This infamous system is carried on by a large gang of wretches who have been organized in Ningpo, Chinhae, and Chusan, and we are sorry to learn that tho' many Chinamen have been caught with bodies or persons thus made off with, they have some how or other always escaped the doom they so well deserved,—that of hanging as an example to others. There has been a deplorable want of decision somewhere in not bringing the perpetrators of these diabolical murders to justice, as they are now carried on with something bordering on impunity, and are of almost daily occurrence. It was expected that the capture of some of the Officers would next be tried, but there was little apprehension for the result, as a pistol bullet would doubtless settle the affair in a very speedy and satisfactory manner. Our correspondent

never went about without a double barrelled pistol, a practice which had become general among the officers, and the knowledge of which had doubtless hitherto deterred these wretches from attacking them.

On the day the letter before us was written, the Chinamen tried to carry off a Lascar, but were prevented by another coming to his assistance, when the man who attempted to carry him off was taken. He was hand-cuffed and confined in a cell, where his behaviour was desperate enough. The fellow beckoned to an officer to approach and on his coming near, made a sudden grasp at his sword and almost succeeded in drawing it, but failing in this, he then endeavoured to strangle himself with his tail! Stronger coercion was then resorted to and the fellow left quite secure, we trust to meet the penalty due to his attempted crime.

From a letter dated Chappoo, 22d. May, we glean the following particulars of the capture of that city. The force arrived there on the 17th, when the fleet anchored off the town; on the 18th by 8 A. M. all the troops had been landed and proceeded immediately to attack the neighbouring heights which were occupied by a large Tartar force. The Tartars fought with unwonted courage and considerable obstinacy for a time, but were at length compelled to give way when a party took possession of a Joss house and there made a very obstinate stand. Here it was, of course, that our principal loss took place, for though the building was assaulted several times in gallant style by the 18th, Royal Irish, the enemy was so well posted and fought so desperately that they were compelled to retire till the rockets came up which soon settled the business. In this short but desperate affair, Lieutenant colonial Tomlinson of the 18th, and Lieutenant Murray and Goddrel of the same corps lost their lives, 36 men of this Regiment being killed or wounded. The deputy adjutant general was wounded in three places, and Capt. Campbell of H. M.'s 55th Regiment was shot in the head: on the 22d. he was lying in a dangerous state, but quite collected and able to speak. In H. M. 49th Regiment, the number killed and wounded amounted to 27, among the latter were two officers, Captain Reynolds and Lieutenant Brown.—H. M. 55th escaped without casualties, having taken a less active part in the engagement than the other corps. This regiment, however, was near sustaining a very serious loss from a different cause; as in marching round the base of some hills to cut off the retreat of the Chinese, it was for a time exposed to the fire of our own shipping. Some of the shells fired at the enemy came among them, and one in particular fell in the midst of them. “Fortunately” says the writer, “it fell in a paddy field, where the ground being soft and muddy, the shell buried itself ere it exploded, or half the grenadier company of H. M. 55th, myself and another officer, would certainly have been killed. This was, I think the most serious danger to which we were exposed in the operations of that day.”

The country around Chappoo is described as exceedingly beautiful, being in the highest state of cultivation and abounding with European productions. There are groves of mulberry trees planted for the silk worm, abundance of limes and grape vines, peaches, apricots and cherries. The place is evidently a great military station from the quantity of arms found there. Here is a Tartar town, and though within the walls of the Fort they have their own town separated from the Chinese by a high wall. The appearance of the Tartar town, is described as resembling Sepoy lines on an extensive scale but much more handsome; every house was found well supplied with war-like weapons.

The description given in the letters before us, of the Tartar population who remained after the capture of the city is most painful. Accustomed to show no mercy to others, they expected none from us, and suicide on a frightful scale was the result. Of this we may extract an example or two—“I looked into some of the houses yesterday,” says the writer, “and was horrified at the sight they presented. Two old women were sitting in chairs, all but dead from the effects of opium; on the bed in one corner, an old man was lying quite dead from the same cause. There was another woman with the artery of the neck cut who had bled to death, while a handsome young female lying in another corner appeared to be dying! Many children were found tied together in the wells, having been put down by their parents to prevent their falling into our hands. We were however the means of preserving many children and some young women from death, the poor creatures little understood our kindness, expecting no doubt to experience the same barbarity from us, which we should have received had we fallen into their power. The Tartars are indeed cruel wretches; a wounded private of the 18th, who fell into their hands, had his face slit in pieces, his tongue cut out, his eyes cut out, and his body otherwise horribly mutilated! After seeing this we know pretty well what to expect if we happen to fall into their hands.”

At the above date, the expectation was that in a day or two the force would move up to another military position where further operations would take place, after which they would await the arrival of the reinforcements daily expected. On the 23d May, our friend writes, “I am on guard today over 47 prisoners taken by us, and also 11 wounded; 2 of them are men of rank, one a fine old fellow who commanded a body of troops, the other a handsome young man about 16 years old. Poor fellow he is wounded se-

verely; he fought well to the last! I often pay him a visit, as I feel much interest in him. What the prisoners think of our kindness, I cannot make out, it is evident their treatment is far different from what they had expected."

From a letter dated Chappoo 23d. May, we learn that a Mandarin with a white button had arrived at the camp with a flag of truce. He stated that the Elepoo, the Governor of the Cheaking Province, wishes to have an interview with the English Generals and endeavour to arrange a treaty with them. This was no doubt occasioned by the Chinese authorities being fearful of our next making a movement on the important town Hang Choopoo, to avoid which it was likely they would come down with a large ransom. The Mandarin was to come again the next day, but the feeling was that in any overtures of the Chinese, we should be deceived. Captain CAMPBELL was lying in a dangerous state and almost given over."

அறிவித்தல்.

இதன்பின்னாற் கண்டிருக்கிற திகதிகளில் இவ்வருடி ம் கூம். கந்தரயத்துக்குச் சேர்ந்த ஜீப்பசி, கார்த்தி கை தீந்த இரண்டுமாசங்களின் சிறுதானியக் குத்தகை களைக் கைமேற்பண்துதக்கு விற்கப்படுமென்று இத் தால் அறிவிக்கப்படுகின்றது. வளமையானவிடங்களில் விற்பனைவை நடத்தப்படும்.

வலிகாமம் மேற்கும் } இந்த மூ. யக. திகதி திங் காரரதீவும் } கட்கிழமை சங்கரனையில்.

வலிகாமம் வடக்கு இந்த மூ. உச திகதி புதன்கிழமை மல்லாகத்தில்.

வலிகாமம் கிழக்கு இந்த மூ. உங் திகதி வெள்ளி தக்கிழமை புத்தாரில்.

இயாழிப்பரணம் } இந்த மூ. உசு திகதி திங்கட் பூங்களி } கிழமை கச்சேரியில்:

தெண்மிருட்சி, } இந்த மூ. உசு திகதி புதன்கிழமை பச்சிலைப்பளி, } மை மீசாலையில்:

காரச்சி வடமிருட்சி இந்த மூ. குடு திகதி வெள்ளிக்கிழமை வல்லுவட்டுத்துறையில்.

வேலைனை } இதனுடைத் தீவுப்பசி மூ. கு திகதி திங் கூதீவு } கட்கிழமை வேலைனையில்:

நெடுந்தீவு } கட்கிழமை வேலைனையில். யாழிப்பாணம் கச்சேரியில் தாராசயில். ஆண்டு புரட்டாதி மூ. யக. திகதி.

H. O'GRADY. ஏசன்று.

விற்பனை.

மனம்பொருந்தி விற்பனைவுபண்ணுக்கிற மெஸ்தர் மேரன் இலைபெல்தவேந்தயவர்களால்,

இந்தமாதம் உகை. திகதி வியாழக்கிழமை சாயுங் காலம் சுமணியளவில் சீமான் வாஸ்த்திருஞ்சுரச்செட்டியார், அல்லது வளமையாக அறிந்தபடி அப்பா வழுதவியாருடைய இதன்பின்னாற் கண்டிருக்கிற காணி விற்பனைவுபண்ணப்படும். இந்தக் காணி ஊர் சாவற்றுறையிலிருந்து இரண்டு கட்டை தூரம். இந்தக் காணியிலிருந்துதான் விற்பனை நடத்தப்படும்.

தோம்பு இராமுசேது கார்த்திகேசனும், குமார்

புலி ஆசாரியும், இராயப்பர் சுவாம்பிள்ளையும், செண்பகவாசிங்க முதலியார் மகள் முத்துப்பிள்ளையும் பேரில்,

அல்லில்வயலும், மறுபிதிவும்: நெல் மூம் நிலையும் பரப்பு, ரூக. ஆனால் நெல் மூக்குப் பரப்பு, குருக்கை. இந்தவயலுடன் சேர்ந்து ஒரு தோட்ட மும் அத்துடன் கூட முதிர்பணைகளும் தெண்மரங்களும், வடவிப்பணைகளும், தெண்மீபிள்ளைகளும் என்ன.

இந்தக்காணி வெகு பரப்பானபடியால் கொள்ளுகிறவர்களின் பிரியத்துக்கு ஏற்கும்படித் தாலுபங்காக அல்லது ஒருமிக்கவென்கிலும் விற்கப்படும். மேலும் விற்பனையில் கொந்தீசு அந்தக் காணியிலே விற்பனை நடத்தப்படுகிறபடியால் அந்த இடமாகப் பிரசித்தம்பண்ணப்படும்.

E. VANSJOSSUM.

By Mr. JOHN SPELDEWINDE, Licensed Auctioneer.

To be sold without reserve

On Thursday the 29th instant at 4 o'clock in the afternoon at the spot the following landed property belonging to SIMON WASS TIRONAKRE Chittiar or APPAWOO MOODELIAR, situated and lying at Narandany about two miles distant from Kaita.

Registered in the Thombo under the names of RAMESEDO CATIGASON, COOMAREPULLE Asary, RAYEPPER SWAMPULLE, and SENPAGAVARA-DESINGA MOODELIAR's daughter MOOTOPULLE, called Allel Colevayel, and other parcels in extent altogether both Paddy and Warogo culture 301 Lachams, or in paddy culture 336 Lachams.

This land consists of an extensive Paddy-field, and a garden containing 300 Palmyra and 100 Cocoanut trees both grown up and young.

In consequence of this property being an extensive one it will either be sold in 4 lots or in whole to suit the convenience of the Purchasers; the condition of sale will be made known on the spot.

Kaita 12th Sept. 1842. E. VANSJOSSUM.

CONTENTS.—அடிவணை.

Historical sketch of the Pandian kingdom	-	213	பாண்டிலானாட்டுக் காரித்திருக்கும்பட்டிப்பு	213
Life of Mohammed	-	ib.	மகமதுவிலை சாரித்திரும்	ib.
Abridgement of Good's Book of Nature	-	215	கூட்டடைப்பவர் செய்த பிரபஞ்சநில	214
Communications	-	216-218	கடிதங்கள்	216-218
Pancha-Tantra-Katei	-	219	பஞ்ச தங்கிரக் கடை	2.9
Auspicious Occurrences No 3.	-	ib.	சோபனசெய்திக்குவது	ib.
Hints on the Theory and Practice of Gardening	-	220	கடிதங்கள்	221-223
Reply to an article on Tamil Grammar in No. 17.	-	221	காடிதப்பரத்தியுத்தாரம்	224
Communications	-	221-223	புதினங்கள்	ib.
Answers to correspondents	-	224		
Summary of News	-	225		